

osmojeno peto, se zdrzil, na to pa divje zarežal in zagnal nazaj.

»Ho — ruk — takih-le vojakov ne potrebujemo! Le po dveh pridite, ho-ruk, po dveh, po dveh, po dveh pridite in ne po eni!« Skočil je iz jarka, dvignil puško in zatulil:

»Po njih! Huraaaaa-aaa-hura!« in se samcat zagnal v dolino. Mimo

njega so švigale svinčenke, on pa je drl navzdol, se zapletel v žične ovire...

»Huraaa — po njih — huraa!« — Več ni utegnil: pol dvanajstice krogel mu je predrlo telo. Med žicami je obstal pokonci s skremženim režanjem v obrazu — bil je zblaznel.

(Dalje prihodnjič.)

Franjo Čiček

Zgodbe o Tijeku Kijeku

7. Tijek uči psa jesti klobase

Grof, ki je pri njem služil Tijek za hlapca, je imel zelo razvajenega in preobjednega psička. Ker mu je grof preveč stregel, je bilo ščene sila izbirčno. Včasih še klobase ni povohalo.

To je opazil Tijek in je ob takih prilikah skrivaj smuknil klobaso s krožnika, dočim je grof silno vesel božal psička, da je bil tako priden in pojedel klobaso. Vsak dan mu je grof nastavljal na hodnik lepo narezano klobaso in vsikdar je bil krožnik prazen. Ščene pa je naenkrat začelo goltati z velikim tekom pomije v grajski kuhinji in glodati kosti, ki mu jih je metala služinčad.

Ta reč se je graščaku čudna zdela, pa je nastavil psu zopet klobaso, sam pa se je skrtil za omaro in opazoval, kako jo bo psiček pojedel. Tega naš Tijek ni vedel in je — nič hudega sluteč — psu pred nosom zopet odnesel klobaso. Pes je seve milo gledal za njim in še celo zarenčal je, a še huje je zarenčal grof izza omare.

Tijek se je ustrašil, da nikoli tega. Vsekakor pa se mu je posvetilo v glavi in je dejal:

»Žlahtni gospod grof. Naj ne zamerijo, jaz učim psička jesti klobase. Vidite, prej je še povohal ni, zdaj pa pogledjte!« in vrže psu kolobarček klobase. Ta ga popade z velikim veseljem. Ravno tako drugega in tretjega. Toda grof ni bil tako neumen, da me bi vedel, kam meri Tijek. V svoji žlahtni jezi pokliče oskrbnika in mu ukaže, naj zapre Tijeka globoko v klet. On

da ga bo že naučil, krasti psu klobase.

Hočeš nočeš je Tijek moral lepo ubogati ter slediti oskrbniku v klet. Pa prideta v prvo klet, kjer so stali veliki sodi vina. A preden oskrbnik

Tijeka dalje tira, se ta nalašč spotakne ob pipo, ki se prelomi in vino šumè brizgne po kleti. Oskrbnik je bil ves iz uma in ker ni vedel, kaj in kako, si urno utrga kos srajce ter ga prične tlačiti v polomljeno pipo, zraven pa vpije kakor bi mu kožo drl:

»Pomagajte, pomagajte!«

Tijek pa brž dirja ven in naravnost pred grofa.

»Žlahtni gospod grof! Vaš oskrbnik je mrcina. Mene je zaprl v drugo klet,

a še preden je zasukal ključ v vratih, že je začel piti vino v prvi kleti. Zdaj je že tako pijan, da je polomil pipo in tuli kakor obseden. Skočil sem urno do Vas, sicer bo izteklo vse vino.«

Grof ga nekaj časa debelo gleda, potem prične v ogorčeni jezi bliskati z očmi. Pokliče nekaj hlapcev in odide v klet. Res, Tijek ni lagal. Oskrbnik je ležal pri sodu že ves moker in tiščal cunjje v vrzel, zraven pa obupno kričal na pomoč.

»Ti že pomagam,« sikne grof ter ga oplazi z bičem, da je tri sonca videl, dočim so hlapci hitro zabil čep ter zavlekli ubogega oskrbnika v temno kajho, ne da bi bil smel črhiniti besedo.

»Si že priden. Tijek, da si povedal,« pravi grof. »Psičkove klobase pa pusti pri miru, boš že dobil svojo.«

Ko so naslednji dan izpustili oskrbnika iz ječe, je skušal grofu razložiti vso zadevo in dokazati svojo nedolžnost. Toda grof ni hotel ničesar slišati, še manj o kakšni Tijekovi krivdi, češ, oskrbnik si je vse to izmislil, da bi se zmazal in zašil Tijeka.

Tijek pa je modroval na hodniku:

»Prav se ti godi, rešeto prevzetno. Oni dan si me oklofotal za prazen nič, sedaj si pa dobil milo za drago. Vsaka palica ima dva konca,« se je muzal in bratovsko delil klobaso s psičkom.

Sova se joče

Kalif Osman je vsak dan jahal na dolg izprehod. Tisto jutro jo je veselo mahnil skozi log, ki se je razprostiral nedaleč od mesta. V svoji zaupljivosti je na lahno držal uzdo in v mislih gledal proti jasnemu nebu, kjer je sijalo sonce. Niti videl ni, da leži podrto drevo preko ceste. Pravkar je hotel konja v dir pognati, kar se žival iznenada ustavi: oči so ji bile zbegane, nozdrvi so ji drhtele. Potem se je konj mahoma splašil in jadrno zdirkal naravnost naprej.

V bojzni se je Kalif krčevito držal za grivo in zaman skušal jahanca ukrotiti. Ves trud zaman! Konj

9. Tijek zobozdravnik

Grajskega hlapca Primoža je zabol el votel zob. Siromak je kar tulil od bolečine. Pa se ponudi Tijek, da mu ga izdere. Ker pa ni imel pri rokah primernih klešč, žene hlapca v skedenj. Tam ga posadi na preluknjano stolico, zabije pred Primoža v podmočan žebelj, nanj priveže kos drete, napravi zanjko in jo dene Primožu trdno na zob.

Ko je bil tako zob napeto privezan ob pod, pravi Tijek Primožu:

»Takole. Zdaj pa šteje počasi do sedem in potem reci amen! In zob bo zunaj in bolečine tudi.«

Hlapec prične šteti. Tačas pa Tijek urno potegne iz žepa šilo ter ga z vso močjo porine od zadaj Primožu v sedalo. Ta plane kakor divji kvišku, pri tem pa obvisi zob na dreti. Zobne bolečine so sedaj sicer ponehale, toda začele so se na drugem mestu, kjer jih pa gotovo ni več zdravil Tijek.

Kajti, kakor pripovedujejo stari ljudje, je drvel Tijek po tej operaciji čez plan, za njim pa s kolom v roki Primož.

Danes, žal, ni več v modi tak način plačevanja, da bi pacient s kolom lovil zdravnika.

je skakal med drevjem in kalif je čutil smrt v bližini. Na koncu gozda je zeval globok prepad, kjer je štrlelo mnogo ostrih skal. In v to smer je nehote dirkal kalif.

Bliže, vedno bliže. Drevje se je po malem redčilo, brezno ni bilo daleč, nevarnost je čedalje bolj rasla. Kalifu je že prihajalo na um, da se utegne samo na ta način oteti, ako se zvali na tla, ko se je razcapan možak vzpel tik pred njegovim belcem in se mu obupno obesil za nosnice. Dirkač je nekaj trenutkov vlekel nepričakovanega nasprotnika, hrupno prhal ter obstal nekoli-ko korakov od smrtonosnega pre-